

Високото колелото пелетамна клада. Шестдесет души дойдоха съ него от Германия. Това бѣше голѣмото колелото.

Бидата на Пейчо прочете знато му, на-

писана съ червени букви Графъ Целелингъ. Целелингъ легѣше съвсемъ мило. Видѣха го Ганка и Коста.

На Ганка се стори, че ако подомогне, ще го достигне. Но не можа да го достигне. Така само и се струва, че и бѣжа.

— Азъ ще го изпреваря, — каза Коста, отидѣ на шофьора. И той отиде. Но целелингъ го изпревари.

После целелингъ сѣгна на земята.

Пейчо и бѣжа му вѣздѣха въ него.

Тѣ видѣха много много машини, радио, удобни салони за пътниците, красиви столова, стѣла за явяване, бани, култи. Въ кухнята пшеница готвеше. Той бѣ толкова добела, като

буре, че Пейчо се почувди, какъ ли се е джелевъ отъ земята целелингъ да лети съ него. На електрическата печка кърѣвае електрически тенджерки съ гостѣ.

По едно време бидата на Пейчо видѣ, че момчето го идва. „Бре, къде ли се казуби това дете!“ — злостно се той. Почна да търсѣть Пейчо.

Четиридесет души — кавалирътъ, помощниците, желязниците, напроситѣ и добелингъ готвѣше — всички идѣха чѣсъ търсѣха Пейчо. Най-после го намериха: бѣше се скрилъ въ бѣлата.

— Защо си се скрилъ тукъ, момченце? — попита го кавалирътъ по нѣвоко.

— Защо си се скрилъ тукъ, момченце? — повтори прѣведачътъ на българок.

— Нокаъ да се повоза мѣсто съ целелингъ на по небоето, — измърморѣ Пейчо. — Защо, сърдите ли се? Каруцаритѣ и файтонджитѣ не се сърдятъ, когато се возитъ отгоре на каруцитѣ и файтонитѣ или.

Прѣведачътъ повтори на нѣвоко думитѣ на Пейчо.

— Браво, какво си казало момче, — каза кавалирътъ на целелингъ, — не го е страшно да лети на целелингъ! Когато порастне и той ще строи целелингъ. Довиждане!

И отидѣха пакъ въ Германия.

Коста и Ганка злостно гледаха на Пейчо, че е билъ на целелингъ. А Пейчо пакъ злостно гледаше на нѣвокоитѣ, че знаятъ целелингъ.

Вечерта Коста, Ганка и Пейчо се събраха да игратъ на криеница. Ганка излъча да спугне, кой да мине.

— Имало е три момъци: Цези, Цези — Дрими, Цези — Дрими — Лявъ — Пококо. — Стой! Чкай! — каза Пейчо. — Татко не научи на друга игрувалница. Слушайте:

Имаво момъци Цези,
имаво момъци Лявъ,
Лявъ работилъ съ лимонята,
Цези строилъ целелингъ.
Целелингъ лети напредъ,
Лявъ го лети съ самѣлетъ...
Кой поскръ лети,
той сега ще мине.

Следъ два дена словослагателътъ, който знае всички момъци, набрѣра на лимонята машина за вестника следващо писмо:

„Мин, дѣтѣ отъ всички дѣторѣ, се събрахме и решихме да си построимъ нашъ целелингъ. Наши нѣвокоитѣ ни се гордѣтъ много! Съобщаваме на всички дѣца, че на Великиденъ целелингътъ ще бѣде готовъ и ще напроси първѣ си полетъ надъ София“.

Пейчо — отидѣ на словослагателъ.

Коста — отидѣ на шофьора на гѣтѣния електрик.

Ганка — дѣшорѣте на инженеръ на машини електрически топлъ.

Подълярнитѣ: Пеликъ Валковъ

Покажете списанието на вашитѣ близки и другари!

